

[Kirsten Gloerfelt-Tarp.]

have lov til at have sin opfattelse, lige så vel som venstre må have lov at have sin opfattelse, lige meget hvor tosset den end måtte være. På den anden side vil jeg komplimentere socialdemokratiet for den måde, hvorpå dets medlemmer forhandlede i udvalget.

Jeg kan ikke give den samme kompliment til det ærede medlem hr. Lorentzen, der som venstres repræsentant deltog i underudvalgsforhandlingerne. Jeg må sige, at det har været ret chokerende for mig at deltage i disse forhandlinger. Jeg er ikke vant til at være med i de storpolitiske kriseforhandlinger, eller hvad man nu kalder dem. Jeg har været med i mange forskellige udvalg, og arbejdet dér har været mere eller mindre vanskeligt, men der har dog i reglen været en vis villighed til at komme til et forlig, når det var et område, hvor man var enig om at der burde ske en forandring, og hvor man var enig om at tidspunktet ikke måtte udsættes. Men her kom man ud for noget helt andet. Jeg har som sagt sammen med det ærede medlem hr. Lorentzen været medlem af mange andre udvalg, og jeg kunne ikke rigtig kende det ærede medlem igen her. Sagen var nemlig den, at i det ene øjeblik var der eet punkt i lejeloven eller byggestøtteloven — vi behandlede dem under eet — der var ene afgørende for, om man kunne regne med at få tilslutning fra venstre, og når man så gik i forhandling om det og så nogenlunde fandt en ordening, var der et andet punkt, som var det ene afgørende. Sådan fortsatte det i en uendelighed, og jeg må sige, at jeg tror, det gik alle i underudvalget, som det gik mig, at vi tilsidst havde den opfattelse, at partiet venstre, uanset hvilke ændringer der end ville blive foretaget, fast havde besluttet, at det ikke ville stemme for byggestøtteloven.

En sådan holdning forekommer mig at være baseret på politisk-taktiske hensyn, selvom det forøvrigt er ganske umuligt for mig at se, hvad venstre kan vinde ved en sådan handle måde, når man er kommet til en saglig forsvarlig løsning, som også venstre erkender er et fremskridt. Den tilslutning, som venstre måske kan få, kan da kun være fra yderliggående reaktionære kredse, og de er da heldigvis ikke talrige.

Man må jo ikke glemme, at den byggestøttelovgivning, som vi har arbejdet med indtil i efteråret, stammer fra Knud Kristensen-regeringen i 1946.

Godt var det, at det konservative folkeparti omsider fandt sine egne ben. Det holdt hårdt. Det taler til ære for det ærede medlem hr. Thestrup, der intet øjeblik har lagt skjul på, hvorledes hans stilling var, at resultatet blev, som det blev. Og i sidste øjeblik blev han indenfor partiet sekunderet af en person, som man må gå ud fra at hans parti betragter som den mest kompetente med hensyn til boligspørgsmål, eftersom man havde gjort ham til boligminister i den venstre-konservative regering.

Jeg vil nu knytte nogle enkelte bemærkninger til selve byggestøttelovforslaget. Det, der nu ligger for os med de af udvalget foreslåede ændringer, bygger videre på oktoberloven. Formålet med den kommende byggestøttelov er efter min opfattelse at mindske statens kapitalindsats i byggeriet og begrænse statens forpligtelser ud i fremtiden, samtidig med at boligbyggeriet ikke mindskes mere, end overbeskæftigelsen gør det ønskeligt, og endvidere at få produktionsomkostningerne ned, så at lejen i nybyggeriet bliver rimelig. Derfor er lånegrænsen foreslået nedsat, dog ikke for det forretningsmæssige parcelbyggeri, for hvilket lånegrænsen blev nedsat i efteråret. Derfor er der åbnet adgang til, at også de, der ikke søger statslån, kan få m²-tilskud, forudsat at byggeriet iøvrigt opfylder de krav, der stilles til huse, der opføres med statslån. Der kan således ikke fås tilskud til lejlig-heder over 85 m².

Det forundrer mig, at det ærede medlem hr. Lorentzen angriber denne bestemmelse. Jeg tror iøvrigt, at trangen til en sådan bestemmelse blev fremhævet af det ærede medlem hr. Aksel Møller ved første behandling. Det ville da være mærkeligt at tvinge folk til at tage statslån, for at de kan få m²-tilskud. Det kan vel ikke i almindelighed være en samfundsinteresse.

Derfor, altså for at begrænse statens forpligtelser, er der sket en betydelig udvidelse af det såkaldte kapitel VIII a-byggeri, hvor lånet udmåles på grundlag af vurdering, men dog højst sammen med foranstående prioriteter kan nå op til 75 pct. af ejendommens værdi. Da det radikale venstre